

Небето трещѣше, потоци бучеѣха наоколо. Когато се свѣткаше отъ грѣмотевица, въ колибата зазвонаваха тайнствени сѣнки. . . Тогазъ като че колибата се разлюлѣваше. Ала Бачо Киро нищо не чуваше, нищо не виждаше: — бурята въ неговата душа заглушаваше онова, що става вънъ.

. . . Вглѣбенъ въ преживѣното въ Дрѣновския манастиръ, той искаше още веднажъ да си обясни защо стана тъй. . . Ако не бѣше дѣжда въ Мусино. . . И тая изба съ руйното вино на дѣда Гено Костадиновъ! . . И тия турчета воловарчета въ Кумарица гьолъ, които издадоха пжтя на четата — не би станало нужда да се отбиватъ въ манастиря. . . Инѣкъ на време биха стигнали въ балкана да се съединятъ съ четата на Цанко Дюстабановъ. . . И тогазъ не би станало това, що ги сполетѣ. . .

Това разнищване на станалото и онова, което бѣше обмисляно по цѣли нощи, го хвърляше въ трескавъ огънь. Той не можеше да се примири съ мисълта, защо да стане тъй. . .

. . . Защо да стане тъй! — Се питаше Бачо Киро и прѣститѣ му се счепкваха съ дългата му коса. Не можеше да си прости, дето не бѣ предвидливъ. Задушаваше го мисълта за отговорностъ предъ народа, предъ бѣдащето.

Скочи като оживенъ отъ змия и заснова нетърпеливо изъ колибата. . .

— Сега! . . Сега? — се питаше той.

И като махна ржка, отсѣче:

Но, единъ животъ е нищо предъ страданието на цѣло село. . . Инѣкъ, да се разнесе, че е избѣгалъ. . . да разплаче дете въ майка. . . да убие вѣ-